

срещните канари. „Добър главатар си имаме“, помисли си радостно Орфей. „Всичко предвижда, всичко знае, от нищо не се бои“... Траян стана мързеливо, излъщи се като изръмжа от доволство след дългия крепък сън и пъргаво смъкна и захвърли измачканите си дрехи на пясъка. Той махна на Орфея и със ситни стъпки изтича към канарите, дето водата кротичко се плискаше. Той се хвана за един остър ръб на камъка, отпусна левия си крак, огледа внимателно местото, наклони се и като изкряка като чайка, цамбурна във водата. И докато Орфей наблюдаваше с любопитство кипналата вода, Траян изскочи току под скалата, тръсна мократа си глава и хвърли настрана от Орфея няколко едри миди. Той се гурка така още няколко пъти, и все хвърляше по няколко миди. Сетне извади и раци, които Орфей предпазливо притисна с ошмулкано дъбово клонче. Траян плаваше леко с подадена над водата мокра, усмихната глава и наблюдаваше любопитно как Орфей се справя неспръчно с непокорните кривокраки животни. Найсетне Траян направи широк кръг като цапаше шумно с крака и излезе на брега, бодър и развеселен. Солената вода се стичаше на струйчици по гладката му мургава кожа. Той разчупи една мида, откъсна жилавата лигава сърцевина и я глътна апетитно.

— Много са сладки, — подаде той и на Орфея. — Яж.

Но Орфей се потресе и се извърна настрана.

— На здраве, — изгледа го дяволито Траян и като глътна вкусната сурова мида, прибра лова и се запъти към разхвърления стан. Те се изкачиха нагоре към горичката за да съберат дърва, и в това време отсреща, все такъв лек и пъргав, изскочи Кир, размахал в десницата си голяма борова главня.